

90-річчю з дня народж. В.К. Попова (Харків, 1 бер. 2019 р.). Харків: Право, 2019. С. 95–98.

2. Постанова Верховного Суду від 31.10.2018 у справі № 702/699/16-ц. URL: https://protocol.ua/ua/postanova_ktss_vp_vid_31_10_2018_roku_u_spravi_702_699_16_ts/ (дата звернення 28.03.2021).

3. Постанова Верховного Суду від 05.09.2019 у справі № 615/595/18. URL: <https://zakononline.com.ua/court-decisions/show/84091936> (дата звернення 28.03.2021).

4. Постанова Верховного Суду України від 25.09.2012 у справі № 19/074-11. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/VS120488> (дата звернення 28.03.2021).

УДК 349.414 (043.2)

Стрільчук О.В., здобувачка вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Жмур Н.В., к.ю.н.

ЗЕМЕЛЬНІ ДІЛЯНКИ НА ПРАВІ ДОВІЧНОГО УСПАДКОВАНОГО ВОЛОДІННЯ

Однією із неврегульованих проблем сьогодення, яка стосується земельних відносин, є питання можливості успадкування права постійного користування земельною ділянкою. Проте є ще один різновид права на земельну ділянку, щодо якого немає чітко сформованої правової позиції – право довічного успадкованого володіння земельною ділянкою. Вказане право володіння бере своє коріння з 18.12.1990 р. після прийняття Земельного кодексу Української РСР, відповідно до якого у довічне успадковане володіння земля надавалася громадянам Української РСР для ведення сільського (фермерського) господарства, ведення особистого підсобного господарства, будівництва та обслуговування житлового будинку і господарських будівель, садівництва, дачного і гаражного будівництва, традиційних народних промислів, у разі одержання у спадщину житлового будинку або його придбання.

У 1992 р. в Україні відбулась земельна реформа, в результаті якої законодавство, що регулює земельні відносини, зазнало значних змін. Земельний кодекс України в редакції від 13.03.1992 р. не передбачав такого виду права як довічне успадковане володіння земельною ділянкою. Отже, особа, яка володіє земельною ділянкою на праві довічного успадкованого володіння земельною ділянкою, сьогодні також має законне право на таке володіння. Насамперед, необхідно чітко розрізняти два види права на земельну ділянку: право постійного користування та

право довічного успадкованого володіння, оскільки останнє має інший правовий режим [1]. Однак, як і щодо права постійного користування землею, постає питання, чи успадковується вказане право у разі смерті особи, на яку було видано акт на право довічного успадкованого володіння земельною ділянкою.

Невизначеність щодо самотійності такого права, як право довічного успадкованого володіння, та можливості успадкування такого права створив Верховний Суд. При цьому суд застосував норми Земельного кодексу України (зокрема, ст. 92), які регулюють відносини щодо права постійного користування земельною ділянкою, не досліджуючи правову природу права довічного успадкованого володіння земельною ділянкою як самотійного права [2]. Верховний Суд скасував рішення суду апеляційної інстанції, а рішення суду першої інстанції про відмову у задоволенні позовної заяви залишив чинним.

Таким чином, враховуючи неправильне застосування судом норм матеріального права, застосування до права довічного успадкованого володіння норми права, які регулюють право постійного користування землею, суд зробив помилковий висновок про відсутність у спадкоємця права на спадкування права на спірну земельну ділянку, з огляду на наступне.

Відповідно до вимог ст. 55 Земельного кодексу у разі смерті громадянина, який вів сільське (фермерське) господарство, право володіння земельною ділянкою передається одному зі спадкоємців [3]. При цьому вказаний Земельний кодекс Української РСР передбачав лише одне право володіння земельною ділянкою, надане для ведення сільського (фермерського) господарства – право довічного успадкованого володіння [4].

Отже, враховуючи те, що втрата чинності законодавством про право довічного успадкованого володіння землею не призвела ні до втрати, ні до звуження обсягу цього права, його зміст та обсяг мають визначатися законодавством, що діяло на момент його виникнення. впливало те, що дане право могло бути успадковане. Можливість спадкування також була передбачена ст. 55 кодексу, відповідно до ч. 1 якої «у разі смерті громадянина, який вів селянське (фермерське) господарство, право володіння земельною ділянкою передається одному із спадкоємців». Вилучення відповідних положень із законодавства не вплинуло на природу, зміст та обсяг прав, що вже виникли. Право довічного користування земельною ділянкою належить до кола тих прав, які можуть бути успадковані.

Література

1. Уразовська О.С. Історія розвитку інституту спадкування земельної

ділянки в Україні. *Юридичний вісник*. 2014. Вип. 4. С. 269-273.

2. Уразовська О.С. Спадкування права на земельну ділянку, яка входить до складу майна фермерського господарства. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2018. Вип. 3. С. 71-73.

3. Уразовська О.С. Порядок виникнення і оформлення прав на земельну ділянку в результаті спадкування за законодавством України. *Права та обов'язки людини у сучасному світі: матеріали міжнар. наук.-практ. конф.* (Одеса, 14-15 лис. 2014 р.). Одеса: Причорноморська фундація права, 2014. С. 129-132.

4. Уразовська О.С. Порівняння спадкування права на земельну ділянку за законодавством України та законодавством ЄС. *Теорія та практика адаптації законодавства України до законодавства ЄС: матеріали міжнар. наук.-практ. конф.* (Київ, 8 чер. 2018 р.). Київ: Вид. дім «Гельветика», 2018. С. 194-197.

УДК 341.48(043.2)

Тетерятник О.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Поліщук І.В., старший викладач

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПЕРСПЕКТИВ РОЗВИТКУ КОСМІЧНОГО ТУРИЗМУ

Туризм у сучасному світі є тим потужним самостійним міжгалузевим господарським комплексом, що постійно зазнає динамічного розвитку, який знаходить своє вираження у постійних змінах характеристик, якісних удосконаленнях його видів та форм. В останні роки особливої популярності набуває космічний туризм, який із колишніх міфів перетворюється в справжню реальність. Свідченням цього є готовність значної кількості світових компаній реалізовувати плани щодо організації космічного туризму. Проте розвиток космічного туризму як одного із видів космічної діяльності можливий лише за умов ефективного правового регулювання. Досить важливим і актуальним є вивчення перспектив правового забезпечення комерційної космічної діяльності, пов'язаної з організацією туристичних «подорожей», в аспекті міжнародного космічного права.

Держави повинні здійснювати космічну діяльність відповідно до покладених на себе обов'язків по міжнародному праву, включаючи обов'язки згідно Статуту ООН. Незважаючи на те, що міжнародно-правові відносини у сфері використання та дослідження космічного простору регулюються нормами міжнародного космічного права, зокрема рядом резолюцій Генеральної асамблеї ООН (1963, 1982, 1986, 1992, 1996),